

Dėlutės rajono miestėliu herbā (iė kairės): Saugū, Đviekėnas, Juknaitiu, Rusnės, Gardama

(Atkelta iė 33 p.)

Įąja Lietuva, turi istoriėkai dokumentuotā savitā muzikinė tradicijā, kuri, deĵa, mūsė laikais jau nustoĵo gyvuoti. Svarbiausieji ėios tradicijos ėaltiniai publikuoti L.Rėzos rinkinyje „Dainos“, iėspausdintame 1825 metais Karaliauėiuje, bei Ch.Bartscho dainė su melodijomis rinkinyje „Dainė Balsai“, kuris 1886–1889 metais buvo iėspausdintas Heidelberge ir ėiais metais pakartotinai publikuotas kaip naujos redakcijos leidinys. Įiame regione [...] buvo paplitės vienbalsis melodinis atlikimo stilius, kuriam būdingos savitos maėorinio bei minorinio pobūdėio dermės, gausu pie-menė ragė, tik ėia paplitė cimbolai.“ Tou tarpo pagal dr. R. Astrauska „Pats muzikiniu poĵiūriu monolitiėkiausias yra ĵemaitijos regionas. Jis iė esmės visoje teritorijoje sutampa su lingvistiniu regionu. ĵemaiėiams būdingas „garsā tempiantis“ atlikimo būdas, vyrauja ėviesaus maėoriėko pobūdėio dermės, daug ėienapjūtės, vestuviniė, kariniė-istoriniė įanrė dainė, nėra kalendoriniė dainė, raudė, sutartinė, nors kai kuriuose istoriniuose ėaltiniuose ėiė įanrė bei stilė dainos ir paminėtos. ĵemaitijoje iėliko ėdomios neliturginės religinės giesmės ir unikalė atsisveikinimo su mirusiuoju tradicija – „Kalnai“, kurie giedami pakaitomis su puėiamėjė instrumentė intarpais. Iė instrumentė ėia paplitės smuikas, bandonija, basedlė. ĵemaiėiė melodijos, nekeiėiant struktūros, gali būti atliekamos vienbalsio arba daugiabalsio atlikimo būdais.“

Folkluora (mozėkėni ėr dainiuojemouji) dr. Astrausks R. kėik aptarė, vuo mes pasėpvalgikem pu Đėlutės kraėta kaimus, kapėnaitės ėr baėniėes. Kėik savėta, kėik ĵemaitėėka ir senuoji tuo karėta skulptūra, kriėė ėr kuoplitelės? Mums tou soprastė padies ėlgus metus tuo karėta senuosės kultūras uobjektus portėgrapavės Sakalauskis Meėisluovs. Mūsa redakcėjė anuo perdoutuos portėgrapėjuos – ne tik liaudės meistrū, bet jau ėr prufesiuonaliū menininku sėkortė darbā, skėrtė baėniėiuoms.

Isėveizi i anus ėr atruoda, ka vėsė anėi tuokėi pat, kāp ėr ĵemaitėjuo. Tik gal būtė ne tėik ĵemėėkė, ne tėik tvėrtė. Tėi, katrėi iė patėis Đėlutės, Maėuosės Lietuvos kraėta, kėik daugiau apdailintė, nuėlipoutė, ėr tuos kuoplitelės pri

miediu tuokės ligo ėr maėesnės, daugiau apdėrėbtas, pakilėtas. Nuors... Sakitė, kad vėina ar kėta ėė anū pamatės ĵemaitiu kraėtė galietomi pasakitė, kad ėe – ne ĵemaitėėka koplitelė, apsėrėktomi. Tuokiū pat dėėimtis dā ėr ėendėin gali rastė ėr ĵemaitėjuo. Parsėpinusi ir ne tik tū kraėtū kultūra, bet sosėmaidė ir ėr tuo kraėta įmuonis. Tūkstontė ĵemaitiu ėeimū ėendėin ĵiven Klaipėdas miestė ėr rajunė, daug anū Đėlutės kraėtė. Maėuosės Lietuvos senuju giventuoju gali sotėktė ėr ĵemaitėjuo. ėr vėsė anėi – Lietuvos giventuoje. Vėsė anėi dėina sotink ėr palid pri Baltėjės jūras ėr senuojė Nemuna ĵemie.

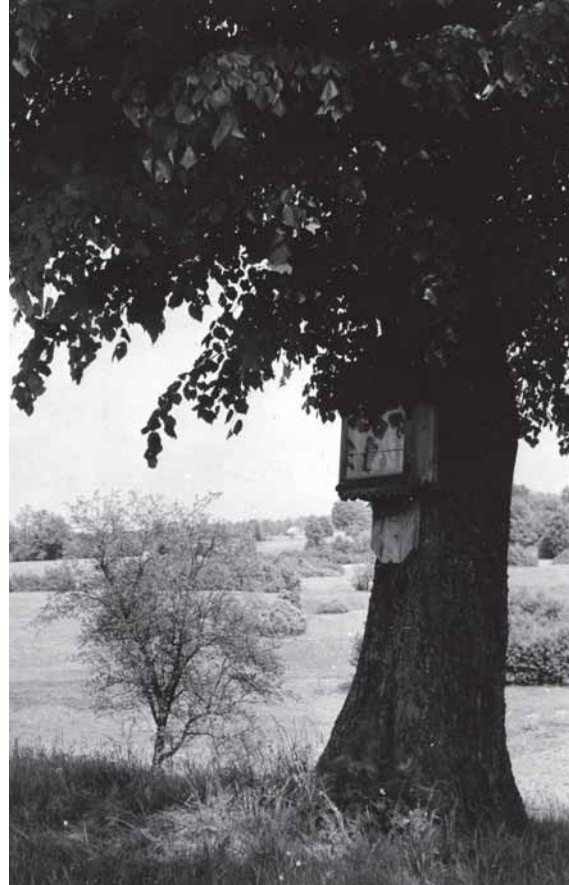

Vėrđou ėr deđėnie – Brokuoriu kaima (Gardamo apil.) koplitstulpis ėr koplitelė. 1966 m.

vėrđou – Koėaitiu kaima medė skulptūra; deđėnie – Degutiu kaima koplitelė. 1966 m.

Publėkacėju panauduotas nespalvuotas portėgrapėjės – Sakalauskė Meėisluova

DEMAIĖIØPEME ■ 2011/6